

Per documentar-se va parlar amb professionals?

Sí, tinc una amiga que treballa a la casa d'acollida de Creu Roja a Tarragona i fins i tot vaig anar algun dia allí. Tot el que descriu és aquesta casa.

Pensa que realment la societat soluciona els problemes d'aquestes persones?

Crec que hi ha molt de tabú. Parles amb la gent més progre i tothom pensa en positiu, però realment quan hi ha un cas així, poca gent t'ajuda. Fins i tot la família. Són situacions molt difícils i les famílies també s'acaben cansant. No tenen les eines. A nivell social hi ha algun cas d'èxit, però molts altres al cap de no res tornen a estar en una altra casa o a enganxar-se a la droga perquè no coneixen un altre camí i tenen molt poques oportunitats.

Els QR inclosos a la novel·la són la seva llista de Spotify?

No. Mentre escrivia tenia molt clar que havien de sortir cançons perquè a mi m'encanta la música. Tots els cantants o líders dels grups dels temes que surten tenen relació d'una manera molt particular amb el tiet de la Paula. La banda sonora està molt lligada a la casuística de la història i els lectors ho aniran descobrint.

Què té a veure la segona llei de la termodinàmica amb l'amor?

Diu que tot tendeix al caos, que a la vida tota l'energia que gastem és per mantenir l'ordre, perquè no se'n descontrola tot. Això pot ser a nivell energètic, molecular i de vida. I és cert. Perquè una relació funcioni s'ha d'invertir molta energia i anar tots alhora. Si no, a la llarga tendeix a descontrolar-se, normalment. És el que li passa a la protagonista i tota l'estona s'està plantejant si continuar remant o deixar que l'entropia actuï.

Doncs ara ho necessitem més que mai amb la pandèmia.

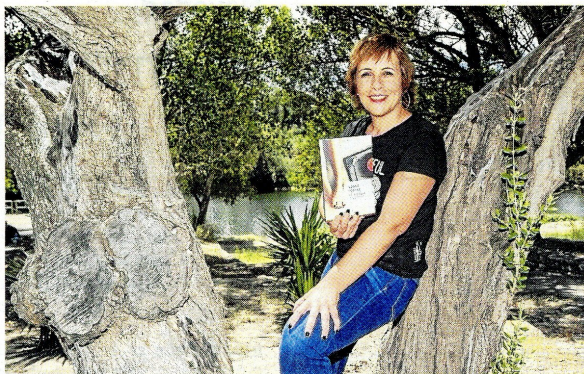
Sí, es pot aplicar a tot. I la Paula també es planteja l'ordre que creiem que és el correcte perquè és el que ens han dit, encara que igual no és el que tu vols fer. Que si has d'estudiar una carrera, t'has de casar, has de tenir un fill... Això se suposa que és el correcte però, és el que jo vull? Per què haig de fer-lo? I parla amb la seva amiga, que trenca tot l'esquema.

A més, els personatges en un moment diuen 'Mai no és el moment ideal per tenir un fill'.

Mai. I crec que amb això ens hem trobat totes.

Vostè és mare?

Sí, de dos. I a més vaig ser mare amb 28 anys. Mai és el moment. Si et fiques a pensar, sempre tens alguna cosa a fer. Però, què t'han dit? Que has de tenir fills, que és el correcte. I ho tens com gravat a l'ADN. A més a més, la Paula ve-

Núria Morera. FOTO: JOAN REVILLAS

«Que si has d'estudiar una carrera, t'has de casar, has de tenir un fill... Se suposa que és el correcte però, és el que jo vull?»

«La banda sonora de la novel·la, en forma de QR, està molt lligada a la casuística de la història. Té una particular relació amb el tiet de la Paula»

«El càncer s'ha de normalitzar, la gent mor de la malaltia. Ni és una lluita ni una batalla. Prou d'amagar. Però tot això ja ho parlaré en una altra novel·la»

nia d'una família amb una àvia conservadora, la seva mare que està entremig i ella, que es comença a qüestionar tot.

Encara ara...

Moltíssim. I gent que intenta sortir d'això s'adona que té molts dilemes morals i encara ha de donar explicacions. Aquesta novel·la la vaig escriure sobre la marxa i mai no vaig pensar que es publicaria. Era com una cosa molt personal i al final m'he adonat que m'ha sortit bastant feminista.

Sí. També està tot el tema de l'avortament.

Jo ho vaig viure en primera persona. El que descriu la mare em va passar a mi, vaig perdre un fill als sis mesos de gestació. És un tema que vaig parlar en el seu moment, fins i tot després amb els meus fills. No obstant això, em trobava senyores de la generació de la meua mare que ho silenciaven i els seus fills ni ho sabien. Si això els passés als homes, hi hauria unitats específiques per supe-

rar el dol. No hi ha dret. Estem abandonadíssimes.

Quant a les flors, li agraden?

Molt. I això sí que em recorda molt a la meua àvia. Les flors, l'estacionalitat, què s'ha de plantar a cada època. I al final s'ha convertit en un eix conductor de l'obra.

Amb la Paula nena esperant que s'obris la flor de nit.

Això em passava a mi de petita. A més en aquesta planta hi ha flors de diferents colors. És la que més m'impactava perquè tenia aquesta peculiaritat que durant el dia està tancada i a la nit s'obre i fa una olor molt particular. Em lliga molt a quan era nena.

Què ha suposat el Premi?

Em van passar moltes coses. I any passat, quan va sortir el premi estava acabant el tractament de quimioteràpia. Aleshores, va ser molt bonic, ja que coincidí amb la recta final de la malaltia i que la novel·la es publicaria.

Es troba bé ara?

Sí, perquè va ser una detecció molt precoç. Guanyar aquest premi va ser com un revulsiu, una alegria. I el dia que el vaig anar a recollir va ser molt emotiu. Ho recordaré tota la vida. Ho vaig portar amb molta naturalitat perquè als meus fills els vaig dir que em cauria el cabell, que em veurien calba, ara tot just recupero el cabell. El càncer s'ha de normalitzar, la gent mor de la malaltia, ni és una lluita ni una batalla. Prou d'amagar. Però tot això ja ho parlaré en una altra novel·la.

A aquesta diu que aturar-se és la millor manera d'avançar.

A vegades.

Aquesta va ser la seva aturada, i no la pandèmia?

Em va agafar quan portava confinada gairebé un any. Jo he vist la gent molt preocupada perquè havia d'estar a casa, però vaig pensar que no hi havia per tant. Si tingués salut, esteu bé... Doncs deixeu treballar els que saben, a no ser que et toqui en primera persona. Perquè hi ha gent que per nassos ho ha de fer per altres motius.